

M. E. McRobert
1107 2d St.
Tacoma, Wash.

Betragtning.

Et Menneske gik ned fra Jerusalemlen hen til Jeriko og faldt iblandt Røvere. Luk. 10, 30.

Et Menneske! Det staar intet om, hvadslags Menneske det var; var det en høitstaende Mand eller hvad vi kalder en Mand af Folket? Var det en Rig, som Røverne havde udseet til Bytte, eller kanske en Mand, der kun havde lidet Penge, men altid nok til at tilfredsstille Røvernes øieblikkelige Lust? Var det Mand eller Kvinde? Var det en Ung, der saaledes blev knækket af voldsomme Hænder ved Begyndelsen af Livsløbet, eller var det en Gammel, der alligevel snart skulde dø? Vi ved det ikke. Men det ved vi, at for Frelseren er det Sovedsagen, at det var et Menneske. Høi eller Lav, Rig eller fattig, det er for Jesus det samme; det har ingen betydning at betyde i Frelserens Pine mod dette at være et Menneske.

Vi lægger ofte Maal paa Menneskene og vurderer dem efter den Anseelse, de kan have i det menneskelige Samfundsliv og den Betydning, de efter sine Evner og sin Stilling har for større eller mindre Kredse. Ikke saa med Jesus. Han ser kun Mennesket i enhver, der tilhører det menneskelige Slægt, og han ved, hvad et Menneske er værd. Han, som har ofret sig selv paa Korsets Træ for alle Mennesker, kjender Menneskesjælens uendelige Værdi, og derfor kan han ikke taale, at Mennesker skal falde i usle Røvers Hænder.

Vilke det ikke være godt, om noget af den samme Betragtning af Menneskeværd blev os til Del? Der er en stærkt udbredt Betragtning i Tiden, der gaar ud paa at drage Mennesket nedad til Dyrrets Standpunkt. Mennesket er intet andet end det høieste Dyr. Det stammer fra Dyrret, det kan gjerne leve som Dyrret — en altes Kamp mod alle, og naar det dør, forgaar det som Dyrret og blir til intet. Derfor maa der i Jesu Navn raabes høit til dem, der lever idag: husk dog, at du er et Menneske, husk din høie Værd, du stammer fra Gud, og du er skabt til Gud, og din Sjæl er urolig og hvileløs, indtil den hviler i Gud.

Skal denne kostbare Skat ødelægges af Røvere? Der er nok af de Mennesker, der giver sig selv over i Røvers Hænder; det er Synden, som herjer det menneskelige Slægt, suger dens ædle Blod, forgifter dens Mod, saa det menneskelige mere og mere forsvinder, og Mennesket synker ned til Dyrrets Standpunkt, ja, under Dyrret. Hvorledes kan ikke Uædeligheden, Druffenheden, Gjærrigheden røve alt menneskeligt fra os og omslabe os til Dyr! Det er forferdeligt at være skabt til et evigt Liv i Guds Samfund og saa ødelægge sig selv i Syndens usle Trældom. Ja, et Liv i Guds Samfund! Det er just det ophævede ved Mennesket, at det kan forenes med den levende Gud, at Gud, den almægtige, den herlige, i sin enbaarne Søn selv er bleven Menneske, forat vi ved ham skulde dygtiggjøres til de Hellegis Arvedel i Lyset, til et evigt Liv i Gud. Og du, som er et Menneske, gjensigt ved din Grelers Blod, vil du forspilde denne store Arvelod? Husk dog, at du er et Menneske, og grib i Troen Guds Naade, der er magtig til at reise op den, der blev herjet af Synden.

Du møder et Menneske paa Gaden; du gaar ham kanske faldt og ligeplidig forbi; der er Mennesker, dyreligste Mennesker rundt omkring dig, der kanske trænger din Hjælp. Du kan kanske hjælpe dem til at forstaa sit Menneskeværd. Du hører om Hedningernes Nød, selv den usleste Gøttentot er et Menneske; Hedningebet har herjet ham, plyndret ham, saa han ligger halvdsd. Men Jesu Blod er rundet ogsaa for ham. Har du Hjerte for hans Nød? Vi eier Lægedommen for ham, det herlige Evangelium; hvad gjør vi for at gøde Olje og Vin i hans Saar?

Lad os aldrig glemme, at vi er Mennesker med Menneskers Evighedsværd og med Menneskers Evighedsansvar!

D p v.

Der gives mange Døve iblandt os. De er i mange Henseender jaare uslættelige Samfundsliv og henbiste til at leve et Liv for sig selv, indeslut-

tet i sine egne Tanter, der ofte blir tunge og triste. Tænk, ikke at kunne høre den menneskelige Stemme, ikke Mors og Fars milde Røst, ikke Junglesangens Jubel over Skov og Mark!

Men der gives andre, der er endda mere uheldige, Mennesker, der kan høre udmærket godt og snakke med om løst og fast, ja, om alt mellem Himmel og Jord — kun i en Henseende er de baade døve og stumme — i sit Gudsforhold. Det er med saadanne Mennesker overfor Guds hellige Stemme til dem, som det er med den, der slet ikke har Øre for Musik. Andre nyder de deilige Toner, de fortaar intet af det hele; tales der om Musik, maa de tie stille; det er jo for dem et helt fremmed Sprog.

Saaledes staar mange Mennesker overfor Gud. Han kan tale til dem med Lovens Tordenrøst, eller han kan lokke dem med Evangeliets milde Toner; de hører det slet ikke. Det er kun som Talemaader, tomt Klingklang i deres Øre. Ja, de kan sidde i Herrens Hus, og Guds Ord kan lyde til dem baade med Alvor, Kraft og inderlig Kjærlighed — men Øret er lukket for det alt sammen. De mangler helt enhver Forstaaelse, enhver Modtagelighed, det gaar virkningsløst henover dem, falder paa Hjertet, som Regn paa de haarde Steene, der vokser intet efter det. Og taler man med dem om verdslige Ting, ja, da er de med, da kan de kanske udtale sig baade med Indsigt og Forstand; men kommer man ind paa aandelige Ting, blir de absolut tause, ikke et Ord har de at sige.

Hvoraf kan det dog komme? Skulde vel noget ligge nærmere for en udødelig Menneskesjæl end at lytte til, naar den evige Skaber og Herre, den trofaste himmelske Far taler til den? Og skulde det ikke være det naturlige, ja, det kjæreste Samtaleemne, dette om Sjælens Frelse og evige Liv?

Sagen er vel den: disse Mennesker ved slet ikke af, at de har en Sjæl, eller om de ved det, har de aldrig for Alvor tænkt over det. Sjælen er saa nedgravet dybt under de jordiske, sorgjængelige Ting, at den

slet ikke kan komme til orde med sin inderlige Længsel efter Fred, sin Tørst efter det evige Liv. Man hører nok Guds hellige Ord, men man har vænnet sig til lidt efter lidt at overhøre det, fordi der er ingen Sangbund i Hjertet, hvis Strenger berøres deraf. Et saadant Menneske er i dybeste Grund uheldigt; thi det taber det herligste af alt, Samlivet med Gud, i hvem Sjælen alene kan finde Hvile og Fred.

Men hører du til disse, kjære Læser, da vil Jesus saa gjerne komme til dig idag og læge dig. Gaar han sige sit Ord — oplad dig, ind i din Sjæl, da løsner Waandene, og hos ham kan du lære baade at høre og at tale. Men først maa han saa tage dig i Gurum. Kanske det er de tusinde Verdens Røst, som overdøver Guds Stemme. Bliv alene med Jesus! Lad ham engang saa vise dig din sande Tilstand, lad ham saa tage Tæppet bort, som i Livets Løb har lagt sig over din Sjæl, selv om det kanske smertter, idet du gaar i dig selv, kommer til Selverkjendelse og dermed ogsaa til Syndserkjendelse. O, da vaagner den dybe Trang, Frelshungeren i din Sjæl, da ser du opad mod det Høie, da tørster du efter Herren og hans Ord, Stunderne — de stille — ved Jesu Fødder blir de kjæreste for dig, og da kan du aldrig saa høre nok, ikke tale nok om din Herre og Frelser.

„Gudnu et lidet, saa er den ugudelige ikke mere.“

(Salme 37, 10.)

I Sommeren 1821 — saaledes fortæller den bekendte kristelige Forfatter G. S. Schubert i sin „Vandrebog“ — foretog jeg en Forrejsesrejse til Tyrø. Jeg reiste tilfods og haabede snart at naa den berømte Gifack-Dal. I en ensom, skovrig Egn fræet af Vandringen og lidende af en brandende Tørst, opdagede jeg i Horisonten de første ubedragelige Tegns paa et optrækkende Veir. I Maaneder havde det ikke regnet; Mark og Skov hangnevægede efter Bederskæggelse; Blomster lod hovedet hængende, og de af et tykt Lag Støv bedækkede Dufte ved Veien stod lige-

som førte Sæl og Afle.

Ogsaa i mit Indre var der Tørre. Jeg havde begivet mig paa Reise — efter min Familiens Mening for at samle friske Kræfter efter et anstrængende Arbejde i mit Stald, men som jeg selv haabede: for at mit indvortes Menneffe, der under Staldsgjerningens sløvende Indflydelse var søgnet mere og mere hen, igjen kunde blive vækket til nyt Liv. Jeg sølte vel, hvor meget min egen Utrofasthed mod Gud var Skyld i den Tørheds-tilstand, hvori min Sjæl befandt sig, og jeg erkjendte, at jeg kun ved Bøn kunde arbejde mig ud af denne Tilstand. Men netop naar det gjaldt at bede, sølte jeg mig som lamslaaet. I denne bedrøvelige Forfatning havde jeg begivet mig paa Reise, idet jeg nærede det Haab, at et nyt Liv skulde vækkes i mit Indre, naar jeg i nogen Tid kom til at leve i nye ydre Omgivelser.

Er der noget Sted, som ved sin Naturkjenlighed formaar at indvirke paa Sindet, saa er det Esjact-Valen med sin vidstrakte Lavning og de høie Bjerge, hvor det ene Parti overgaar det andet i Skjønhed. Nederst nede ser Ziet frugtbare, veldyrkede Stræninger, høiere oppe delige Kaaletrafkove, endnu høiere oppe imponerende, nøgne Klippemasser og allerøverst disse Toppe og Rhyge, dækkede af den evige Sne.

Men jeg havde nu allerede i otte Dage gjenneimtrejst faadanne herlige Egne og set og erfaret en Mængde nyt uden dog at finde det, som min Sjæl bigede efter. Jeg havde sluttet mig til Menneffer og igjen revel mig løs fra dem; jeg havde i Tidsvis søgt at nedsaente mig i Rydelsen af de vundigste Egne, havde anstrengt mig for derved ligesom at komme Gud nærmere og igjen søle mig i det Samfund med ham, som jeg nu en gang ikke kan undvære, uden at Livet bliver mig en Pine. Men mit Haab var ikke blevet opfyldt; ja, ogsaa Haavet selv var i Færd med at spinde bort, saa at der snart ikke var andet end Grindringen tilbage om det. I Stedet for at give mig, hvad jeg søgte, havde Reisen hidtil kun fjernet mig længere derfra, og Erfkjendelsen heraf var saa omtrent det eneste, min Sjæl havde vundet.

Idet jeg i denne min nedtrykte Sindsstemning vandrede hen ad Veien, begyndte, som sagt, et Uveir at trække op, og lidt efter lidt kom det nærmere. Skoven var paa det Sted, hvor jeg befandt mig, for mig og lav til at kenne yde Ly mod det fremrykkende Uveir. For en Time siden havde jeg oppe fra et høit liggende Punkt bemærket et Taarnspis i den Retning, som jeg gik i, og slattede deraf, at der sammensteds maatte findes en Landsby, som jeg vel maatte

finne naa til i Løbet af et Par Timer, naar jeg brugte Venene godt. Jeg anspændte af yderste Eone mine udmattede Kræfter og ifred rask fremad. Nu blev det dødsstille i Luften. Ikke et Blad rørte sig, og Fuglene søgte ifsomt hjem til den skjermende Rode. Forgjæves speidende efter ett Tilflugtssted, saa jeg et Stofke bag ved mig et let Kjøretøi, der nærmede sig mig i flyvende Fart. Jo nærmere det kom, desto fortere blev Simmelen. Det var Middag, men det saa ud, som om Ratten var ved at bryde frem.

De første store Regndraaber begyndte at falde, da Kjøretøiet var kommet mig saa nær, at jeg kunde se, at der let kunde blive Plads til mig, idet der kun var en Mand paa det, som sad i et bekvent Sæde med Malefche over, hvorfra han selv styrede Hestene. Før jeg imidlertid kunde saa mig bestemt til at bede om at kjøre med, holdt han allerede stille ved Siden af mig, idet han med fornem Redsladenhed spurgte: „Vehager De at stige ind? Vi faar nok snart en ordentlig Overhaling!“ I et Nu fik jeg min lille Kamsel af Skulderen og sad i næste Dieblis ved hans Side.

Nu først kunde jeg tage denne Mand, der havde vist mig denne Venlighed, nærmere i Diejon. Hans Klædebragt, høit af det fineste Stof og efter den nyeste Mode, forraadte den fine Verdensmand. Næsten alle hans Fingre var besatte med Ringe og om Halsen bar han en pver Guld kjæde. Hans venstre Arm, tilføjelands lam, om den end formaaede at holde Tømnen, hvilede i et Silke bind. Vognen var udstyret med alle mulige Befvemmeligheder, til begge Sider var der endog anbragte smaa Speile, og alt derinde dullede af vellugtende Sager.

„Det fordsunte Veir,“ begyndte den fremmede, „kommer vel Dem paa Deres Fodvandring endnu mere Tpaatvers end mig, naattet det vil forstyrre de bedste Løier ved min Tur, som hovedsagelig —“

Et klart Løn og et straks dervaa følgende Tordenfrald lod ham ikke faldende Sætningen; eller maaske det snarere var mig, der ikke kunde høre mere, thi Naturens ophøjede Storhed søldte min Sjæl. Tordenen rylkede nærmere; vistnok fra fire forskjellige Sider traf Uveiret op over vore Hoveder og tilhyllede hele Simmelen. Paa en Gang slog Lynet med et vældigt Præg ned i et Grantraa omtrent 50 Skridt fra os, og vi saa det stolte Træ blive splintret. Medens jeg i stille Andagt grundebe over Guds Majeftæt, og dob Hjemsbede søldte min Sjæl, gjenneimtraante pludselig, da jeg endnu en Gang fæstede mit Blik paa det splintrede

Træ, Hølelsen af Guds i Kristus aabenbarede Kjærlighed mit inderste Væsen. Jeg sølte mig baade lider og stor, som aldrig før; de trokkende Vænkter var saldne af min Sjæl; jeg havde fundet det, som mit Inderste bigede efter; jeg havde faaet langt mere, end jeg ved Tiltrædeljen af min Reise havde kunnet haabe.

Idet jeg neppe kunde holde min Hølelse tilbage, saa jeg paa min Rejsefælle. Han holdt ligegyldigt sit Gulduhr i Haanden; og idet han Gang efter Gang lod det repetere, som om han derved vilde vise sin fuldstændige Ligegyldighed for, hvad der foregik omkring ham i Naturen bemærkede han spøgende: „De er nok angst for Uveiret?“

„Angst er jeg, Gud ske Lov, aldeles ikke,“ svarede jeg; „men min Sjæl søldes altid med Grefrygt for den Guds Majeftæt, som giver sig til kjende gjennem Lynild og Torden.“

„Det lyder noget mystisk,“ var hans Svar.

Uden at tale saa jeg paa ham, og netop som et vældigt Nedslag fandt Sted lige foran os, vedblev han:

„Vignende Fornemmelser har og saa jeg tidligere kjendt; men siden jeg nu allerede to Gange har oplevet den merkkelige Skjæbne under et skrækkeligt Uveir at slippe lykkelig og vel ud af den døensynligste Livsfare idet en Gang min Hest sank død under mig, ramt af Lynet, og fire Maenere et Lyn lammede min venstre Arm — siden den Tid trodser jeg Faren. Jeg foragter hine Fornemmelser, som dog kun mere eller mindre har deres Udspring i Frygten. Gfaadant Veir morer mig netop; frygter jeg for noget, saa er det kun det te, at et eller andet Klippestykke ska rives løs oppe i Bjergene ved det heftige Regnsføl og rulle ned paa Veie; og faaledes forrinke min Ankomst til Maffeballet i Sterzing.“

Jeg vilde svare ham, men forhindredes deri af Uveiret, som nu rasede løs fra alle Sider; Bjergene bevæde, og Lyn efter Lyn blandede Ziet. I Stedet for at svare med Ord, saa jeg under Lynets Knitren min Rejsefælle ind i Ziet, søgende efter et Blik, der kunde røbet, at hans stolte Tale kun var Pral. Men jeg sølte tilbage; hans Zine heftede sig paa mig med en ubygkelig Ald, medens der fra hans Mund lød en tvunggen, unaturlig latter. Greben af Rædsel vendte jeg mit Ansigt bort fra ham. Jeg saa, at Veien, som vi kjørte paa, var Grund af en Kløft, som var smulig i nogen Afstand, gjorde en betydelig Krumning, og tillige, at der tæt foran os begyndte en Fodsti, som gjorde Veien fortere, og at denne Sti førte hen til et Hus. Pludselig greb jeg Stof og Kamsel,

takkede min Vedsjager for hans Opmerksomhed, sprang af Vognen og vandrede med et frit Mod hen ad Stien for at naa Huset.

Jeg havde dog kun gaaet nogle faa Hundrede Skridt, da den i Fjereien saa mørke Himmel, blev endnu mørkere, og Regnen afløstes af store Hagl, der strømmede ned med en faadan Kraft, at ethvert Straa lagde sig fladt hen ad Jorden. Jeg fastede mig ned under nogle Buske for at finde en Smule Ly.

Snart kunde jeg dog igjen fortsætte min Vej og naaede i Løbet af en halv Time Huset, som viste sig at være et Toldhus, der laa netop paa det Sted, hvor Fodstien mundebe ud i Kjøreveien, efter at denne sidste havde befkrevet en Bue. En Olding med hvidt Haar, som sad ved Binduet med foldede Hænder, kom ud og ravnede gjeftfrit Døren for mig.

Mit første Spørgsmaal angik min Vedsjagers Kjøretøi, som jo allerede maaatte være kommet forbi Huset. Man havde imidlertid ingen Vogn jet.

Nu opstod der pludselig en bange Kuelse i mig om, at der var tilstødt ham en Ulykke. Vedsjaget af en af Husets Beboere gif jeg et Stykke hen ad Veien i det Haab, at jeg maaske endnu kunde møde Vognen. Men hvad jeg havde frygtet, skulde snart finde sin skrækkelige Stadfaftelse. Thi netop der, hvor Veien bøiede sig om Enden af Kløften, fandt vi ved Siden af den splintrede Vogn Liget af min ulykkelige Rejsefælle.

Vældige Hølelser af „Guds Godhed og Strengbed“ (Rom. 11, 22) strømmede gjennem mit Hjerte. Hans Godhed skoldte jeg min egen Nedning; hans Strengbed havde aabenbaret sig paa den dræbte, hvis pratende Fortælling om to tidligere Dødsfærer nu gjorde det Skriftsprog levende i min Sjæl, som siger: „Se, alle disse Ting gjør Gud to, tre Gange ved en Mand for at føre hans Sjæl tilbage fra Graven, at den maa befkimmes af de levendes Lys“ (Job. 33, 29—30).

„Vinden blæjer, hvor den vil.“

„Nei, hvor vakkert!“ det var det glade Udraab fra en ung Mand, der efter at have vandret gjennem en Skog pludselig stod ved Munden af en Fjeldskraaning. Til høire og venstre laa fradige Marker, flædt i det friskeste Maigrøne, rundt om vakre Gaarde og ret foran en liden pen Kirke, fra hvis Taarn Klokkerne kaldte i den friske Vinbedagsmorgen.

Men ingen af de to Vandringmand havde Øre for Klokkerens Kal-

den; de slog sig ned paa det vakre Sted og fik frem Nisten.

„Na, lad nu Blyanten ligge, Wanfel!“ sagde den ene, „du kan dog ikke trylle ned paa Papiret en saa herlig Morgen alligevel. Jeg angreer slet ikke paa, at jeg tog herud, skjønt det tager paa at sidde tre Timer i en Kloupee nu.“

„Men se, der kommer en!“ sagde Wanfel. „Vare vi ikke faar Paa-hang nu.“

„Ja sandelig — aa, det er bare en gammel Kone med en Salmebog i Haanden.“

„Vare? Ved du ikke, jeg er ræd gamle Koner? De slipper en ikke, naar de faar fat i en; de maa endelig snaffe.“

„Jeg synes nu, det er bare morsomt at snaffe med saadanne,“ svarede Reinhard.

Imidlertid kom den gamle Kone nærmere, og da hun fik se de to fremmede, stansede hun hilsende og satte sig paa en Bank, som var opslaaet der, for at hvile lidt. Da hun havde et interessant Ansigt, blev Maleren opmærksom, og Reinhard maatte smile, da Wanfel indbød den gamle til at dese deres Frokost.

„De har gaaet et Stykke Vei nu og kan være træet, vil de ikke smage lidt paa vor Niste, og saa tager vi os en Passiar.“

„Nei tak,“ svarede den gamle og rystede paa Hovedet. „Jeg skal til Kirken; det er Pinsedag idag.“

„Na, De kan vel feire Pinse med os her nu; saa skal De se, vi har god Niste.“

„Nei tak; det var da bedre, at I begge fulgte med mig til Kirken og had om at saa Guds Mand — —“

„Ja, men den kan man vel saa udenfor Kirkemuren ogsaa?“ raabte Wanfel. „Vinden blæser, hvor den vil — staar det ikke saa et Sted i Vibelen?“

„So, unge Mand,“ svarede den gamle med et sorgfuldt Blik. „Det er et Ord af Jesus, og han mener noget ganske andet med det end De.“

„Hvordan da?“

„Jeg er ingen Præst, unge Mand, men Disciplene gif ikke, hvor de vilde, men blev i Jerusalem, som Herren havde bedet dem om; da kom Pinse.“

„Na, De er nok et Stykke af en Præst, gamle Mor,“ sagde Wanfel og betragtede hende forundret. „Men her oppe er da ogsaa et Tempel, og den Vind, der sujer gjennem Træerne her, kunde man vel ogsaa kalde Guds Mand.“

Den gamle rystede paa Hovedet.

„Ja, saa ontrent sagde ogsaa Frits,“ sagde hun.

„Frits — hvem er det? Deres Søn?“

„Nei, min Datterfætter, hans Foræl-

dre døde, da han var liden, og saa kom han til mig.“

„Fortæl os lidt om ham! Har han gjort Dem Sorg?“

„Sorg? — Jeg har havt stor Glæde af ham. Han var saa vakker og flink og snild en Gut, som man kan tænke sig! For at tjene en liden Stilling maatte han gætte, og naar jeg gif til Kirke om Søndagen og kom forbi der, hvor han gættede sagde han: „Nu, holder jeg Kirke med Gud, jeg ogsaa.“ Og jeg hørte, han sang og bad.

„Og hvad er der blevet af Frits?“

„Na, det ved jeg ikke rigtig; han blev ikke hos mig. Han er kommen til Vyen til en rig Mand, og hvert Fjerdingaar faar jeg noget bestemt, saa jeg ikke lider Nød.“

„Har De ikke seet ham, siden han reiste fra Dem?“

„So, han var her to Aar efter, og da saa han ud som en Prius. Saa var han her nogle Aar senere igjen, og da var han en stor, fin Mand.“

„Saa har De jo rigtig havt Glæde af ham?“

„Na, jeg vilde nu helst, han skulde have været her og giftet sig med en brav Pige. Saadan en fin Herre og jeg passer ikke sammen. Ja — og om vi saa havde kunnet gaa i Kirke sammen, det havde været det bedste! Men det vilde han ikke længer, han kunde det ikke, sagde han. Paa den samme Plet, som De nu sidder, har han siddet og talt som De, ja, endog brugt det samme Ord om Vinden.“

„Nu? Men videre om Frits!“ sagde Reinhard.

„Nei, ikke mere nu. Han er gift, og det gaar ham godt, hører jeg, men her kommer han ikke mere. Jeg har vist ikke lang Tid igjen, og jeg har derfor ikke kunnet gjøre andet end anbefale ham til Gud. Ja, Vinden blæser, hvor den vil, og kanske den ogsaa kunde naa eder. Men jifre er det, tro De mig, at søge Herren der, hvor han findes, i hans Ord.“

Som et Amen tonede Kloffen fra Taarnet op til dem.

„Nei, gaar De mod det samme?“

saagde Reinhard. Den gamle svarede ikke, men skyndede sig afsted. „Na, hun tager da ialfald det sikre for det uvisse,“ sagde han spøgende og søgte at ryste af sig det Indtryk, han havde faaet. „En underlig gammel Kone forresten,“ sagde han og begyndte at pakke ud Nisten.

„Men hør engang,“ sagde Wanfel, „skal vi ikke heller feire Pinse i Kirken? Dagen bliver lang ogsaa efter Kirketid.“

„Hvad for noget? Er det Nover? Odelægge en vakker Morgen paa den Maade?“

„Nei, nei, kanske den Miper endda vakrere da?“

Reinhard saa forbauset paa ham. „Ja, vil ikke du, saa gaar jeg alene,“ vedblev Wanfel.

Frolosten blev nydt i Lausshed, og da de var færdige, sprang Wanfel raadt nedover Straaningen. Han kom til at huske paa, hvad hans Fader, der var Præst, havde sagt: „Lad Guds Mand saa fylde din Munt, saa kan ogsaa du blive et Medskab i Guds Naad til Mennekers Velsignelse.“

„Luf op, Papa! Bliv med ud!“ den lille Naand bankede ivrig, og Manden, der sad i sit Arbejdsrum blev og mørk, reiser sig og luffer op for sin lille Datter; han maa love at følge med en Tur ud.

Der kjører de afsted i den fine Bogn, og mange er de, som havde lyst til at være i den rige Otthards Sted. Men Otthardt selv er ikke glad. „Skal virkelig Ulykken ramme disse mine kjære,“ tænker han. „Hvendes der ingen Hjælp? Det er daarlige Tider, og mange har indtillet sine Betalinger nu.“

Fru Otthardt, der skjønte, at hendes Mand idag var i et vanskeligt Humør, foreslog, at man skulde besøge den nys aabnede Kunststudieting. Han blev med, men han var juist ikke nogen opmærksom Sagttagende. (Fortf. paa Side 6.)

About 100 acres of tide marsh land for sale. Inquire of

D. O. PEARSON

Stanwood, Washington

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305½ Pacific Ave. Tacoma

Rum per Dag, Uge eller Maaned

THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.

J. T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER

Latest and up to date work

STANWOOD Wash.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant

HARDWARE AND FURNITURE

Phone Line 1607

Custer, Wash.

Drs. J. W. & H. D. RAWLINGS
Tandläger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195

Cor. C & 11th Sts., Tacoma Wash

Oplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klasses Linier

VISELL & EKBERG

1321 Pacific Ave.

Tacoma

Scandinavist

Begravelsesbureau

Telefon Main 7745 Home A 4745

LYNN & HAUGEN

945 Tacoma Ave.

Student - Supplies
of all Kinds

Vaughan & Morrill Co

926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder Portrætter og Landskabs

malerier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste Anbefalinger gives. Skriv efter Katalog t

Arne Berger, Artist.

544 Wash. Str., Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL

Klædeshandlere

Er det norske Hovedkvarter i Everett

1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons

Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers

PHONES - - Office Main 106

Residence - } Red 3681

                  } Main 2812

Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co

308 THIRD STREET,

MILWAUKEE, WISCONSIN

Skriv efter vor Katalog af Alterbilleder, Kors, Udfestager, Alterbelysning, Løbefanter, Salmestalter, Mirre, Prædikestole og Kirkefater. Skriv med til os.

C. C. MØLLINGER

Begravelses-Direktør

Skandinavisk og Tysk Tales
Phones Main 251. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

"Pacific Herald."

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestekonferensen for Pacific Distrikt af den Norske Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879."

Alt vedrørende Redaktionen indsendes til N. O. Bjerke, 1818 Donovan Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Bekjendtgørelser og Notiser indsendes til "Pac. Herald" News, Puget Sound Posten, Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forretning besjerges af Past. S. W. Tjernagel. Breve adresserede "Pacific Herald," Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

For Aaret .....\$ .75
For Aaret til Canada..... 1.00
For Aaret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Det 3die Bud.

(Af Biskop Seuch.)

"Kom ihu at du helligholder Sviledagen! Dette Bud har den Skjæbne, at Menneskene pleie at agte det som en ringere Sag aabenbart at overtræde dette Bud end de andre Bud. Og dog er der vel saa Ting, som klarere bære Vidnesbyrd om Hjertets Bortvendthed fra Herren end dette, at et menneske end ikke føler det som Synd at holde sig borte fra Guds Hus og Guds Ord. Vi tænke ikke her paa de forskjellige Opfattelser af Sabbat og Søndag eller paa Spørgsmaalet om hvad der er tilladt at gjøre om Søndagen. Nei, vi tænke kun paa det, hvorom alle dog maa være enige, at Budet fordrer, vi ikke skal lade Sviledagen gaa hen uden at bruge den til vor Opbyggelse i Herren. Er der saa ikke dem iblandt os, som mene ingenlunde at være grove Syndere, om de end baade Søndag og Hverdag forsamme Guds Ord, og navnlig om Søndagene som oftest lade Kirkelokkene for-gjæves falde sig til Guds Hus eller, — om det var formeget at forlange, at de skulle umasse sig did, — endog blot til en Andagt i Hjemmet? — Og dog hvad er det alle disse Guds Ords Foragtere gjøre? Sige de ikke lige frem til Herren: "Du søger os, men vi negte at lade os finde af dig. Vi trænger ikke, at du taler til os. Vi behøver hverken din Formaning eller Trøst. Vi kunne meget vel baade gjøre vor Gjærning og lide vor Lidelse uden din Hjælp; du tog ganske feil af vort Behov, da du mente, vi

trængte nogen Ugens Dag til at samle os i dig fra Verdenslivets Adspredelser." Derjom en Fader havde en Søn paa Skole i Byen og hver Søndag sendte Hest til ham, forat han kunde være hjemme om Søndagen, og Gutten saa stedse søgte Udflugter for at slippe for at reise hjem, var saa det ikke sikkert Vidnesbyrd om, at Sønnen ikke havde Hjertely for sin Fader og ikke ligte sig i sit Hjem? Det kunde vel være, at han en Gang imellem havde saameget at gjøre til Skolen, at han virkelig ikke havde let for at komme, — men holdt han af sin Fader og sit Hjem, vilde det være ondt for ham at maatte blive i Byen, og aldrig vilde han uden Fornødenhed blive borte.

Men her kan vel idag tilfældigvis være den tilstede, som ved, at det slet ingen Smerte volder ham at leve borte fra Gud Søndag som Hverdag, og at han med Glæde griber enhver Udflugt for at kunne slippe fri for at være, hvor Ordet lyder og Guds Menighed samles om Herrens Raademidler.

Men bryder du dig ikke om Herrens Kald til at hvile ud fra Verdenslivets Adspredelser i hans Kirke paa Jorden, hvorledes skulde du da kjende din Trang til at være hjemme hos ham i Himlen? Er det ikke kjært for dig at være hjemme hos Herren en Dag, hvorledes skulde det da være dig kjært at være hos ham en Evighed? O! skjøn det dog at hvis du uden Sky negter at komme Sviledagen ihu, er alene det Vidnesbyrd nok om, at du aldrig har søgt Herren, selv om du mente, at forresten intet Bud dømte dig."

Til Representanter til Synodemødet.

Det skrider nu fort til Tiden da det norske Synodemøde skal afholdes i Seattle for Pacific District og alle tilhørende Menigheder i Distriktet burde have en Lægmands-Representant til Mødet. Enhver Menighed har maaske Mænd som kunde affe Tid til at reise til disse Synodemøder men Midler til at føre ham did er det værre om, naar det beløber sig op i en 40—50 Dollars og mere. Det er mere end den Individ som vælges til Representant selv er istand til at afftaa og Menighederne er desværre saa daarlig stillet med Midler — har i de fleste Tilfælde et stort Arav med at strabe til sammen nok til Prestesøn og andre løbende Udgifter for hver Maaned — saa en Extraikat paa Menigheden for at sende en Delekat til Synodemødet er ikke en let Sag at opdrive. For at hjælpe til at saa mange Menigheder som mulig — ja kanske alle — kunde sende en Representant og gjøre vores Synodemø-

der saa interessante og indflydelsesrige som muligt, er det paa tide at vi indrette disse Rejseudgifter for Lægmand paa samme Vis som nu er gjældende iblandt Synodens Prester nemlig: at den som har den korteste Rejse til Mødet betaler lig med der der kommer længst fra. Paa denne Maade tror jeg at de fleste affidesliggende Menigheder vilde være istand til at sende sin Delekat. Der er a' Sansynlighed for at dette Omme vil blive indstillet paa kommende Møde og derfor troer jeg det er gavnligt for Sagen at dette bliver optaget i vores Kirkeblad "Herald" saa de som er interesseret for samme kan være forberedt til at drøfte Indstillingen og komme med godt Raad og Veiledning om hvordan dette lettest kan blive ordnet.

En Representant.

Bort Arbeidsfest.**Bekjendtgørelse.**

Puget Sound Areds af den norske Synode holder, om Gud vil, sit 19de Møde fra den 25de til den 27de Mai, i Skagit Menighed, Fir. Alle som agter at overvære Mødet vil, for Indkvarterings Skyld, venligst melde sig til Undertegnede.

Følgende er Program for Mødet:

1. Arvesyndens — Sec. Lane, Ref.; N. O. Bjerke, Supl.
2. Menigheds-skolen — M. Saa-kenstad, Ref.; B. Harstad, Supl.
3. Hvad bør gjøres for at bevare Ungdommen for den lutheriske Kirke — S. E. Vaalson, Ref.; D. Tingelstad, Supl.
4. Den rette Forkyndelse — D. S. Aaberg, Ref.; S. Sorensen, Supl.
- D. Tingelstad Prædikant, S. Stuf Supl.
- S. Dale, Skriftetale.

Kirkeindvielse og Sangerfest.

Søndag den 23de Mai vil, om Gud vil, Zions Menighed, Bellingham, Wash., saa sin Kirke indviet Formand L. C. Foss vil holde Indvielsesprædiken. Flere af vore Prester vil tage Del og læse de forordnede Skriftaffinit.

Paa Eftermiddag samme Dag vil vore Kirkefor ca. 140 Sangere, om alle kommer, give et godt Sangerprogram. Til disse Fester er vore Prester og Menigheder og Sangere hjerteligt indbudt. Frit Logis loves Presterne og Sangerne.

Redfattede Priser er sikret paa Great Northern og Northern Pacific Banerne paa "Certificate Plan." Man kjøber Billet til Bellingham og betaler "full fare," og faar Certificate af

vedkommende Agent for, at man har betalt "full fare." Denne Certificate vil saa indleveres til Pastor D. J. Ordal, der sammen med rette vedkommende her vil tælle og underskrive samme. Hvis saamange som mindst 100 løser Billet og faar "Certificate," vil man kunne kjøbe Retur for 1-3 fare. Alle, som ankommer til Bellingham bedes gjøre Brug af dette og hjælpe os til at naa det nødvendige Tal 100.

"Tickets" kan kjøbes den 20de Mai og kan bruges indtil den 25de. Hvis "full fare" er mindre end 50 Cents gjælder ikke ovenstaaende.

D. J. Ordal.

Der var indkommet en Feil i Beretningen om, hvormegit Zions Menighed havde køstet paa sin Kirke. Der skulde itaa \$1,500.

Sangere Merk!

Det N. W. P. S. Sangerforbunds Sangerstevne holdes i Bellingham, Søndag Eftermiddag den 23de Mai. Det er nødvendigt at Sangerne møder i Bellingham Lørdags Aften til fælles Øvelse. De som kommer fra Syd bør tage enten den "Local" som ankommer til Bellingham Kløffen et Eftermiddag eller "Flyeren" om Aftenen.

Menigheden i Bellingham sørger for Kost og Logis for Sangerne. Korens Ledere vil være af den Godhed at lade Past. Ordal saa vide om trent hvor mange kan ventes.

Fællestoret burde tælle henimod 140 Stemmer, da der er to eller tre nye for organiserede inden Kredsen. Lad alle gjøre Anstrengelse for at være tilstede, vel forberedt.

Dette er egentlig det første Stevne Forbundet holder, og det gjælder at gjøre en god Begyndelse. Kom derfor alle! Kom med det Forsæt at gjøre Sangerstævnet en "Success." Vi skylder at gjøre Jaapas for Sagen Skyld; men ingen vil høste større Gavn end netop den enkelte Sanger. Lad kun tvingende Nødvendighed gjøre at du blir hjemme den 23de Mai. Sangene for Fællestoret angives nedenfor. Sammenlign med eders gamle Liste:

Zubilate, Side 22—„Min Sjæl, lov Herren."

Zubilate, Side 147—„Kirken den er et gammelt Hus."

Zubilate, Side 152—„Af Høi-heden oprunden er."

Zubilate, Side 156—„Vesal du dine Veie."

Zubilate, Side 150—„Hvo ikkun lader Herren raade."

Zubilate, Side 173—„Løfter, I Porte."

Zubilate, Side 221—„Zucline

Thine Car to Me."

Zubilate, Side 262—„The Seavens Are Telling."

Zubilate, Side 123—„Praise Ye the Father."

Om mulig Zubilate Side 248—Den 126de Salme.

H. Ingebritson, Præs.

Silverton, Ore.

Andrew Tweed, Søn til Aslak og Kari Tweed paa Howell Prairie, afgik ved Døden den 28 Mars efter nogle Dages Lidelse af Lungebetændelse. Han blev jordfæstet den 30 Mars under stor Deltagelse. Omtrent 50 Bogne ledsagede den unge Mand til hans sidste Hvilested. Han var født i Koskuth County, Ia., 8 Juni 1882, og var saaledes kun lidt over 26 Aar gammel ved sin Død. Herren lærer Forældrene at sige med Jøb: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet."

Rachel Augustina Andersen, Datter til Gustav Anderson og Hustru fik Hjemlov den 10 April 1909 efter længere Tids Lidelser. Hun blev opereret for Blindtarmbetændelse 4 Uger før sin Død, men det viste sig da at hun ogsaa havde Tuberkulosis i Maven, Saaret vilde derfor ikke læges. Stille og taalmodig ventede hun da paa Herrens Time. Hun bekjendte sin Synd, men ogsaa sin Tro og Tillid til Frelsen i Kristus. Forældrene og syv Søstre og en stor Skare af Slægt og Venner sørger over Tabet af en kjærlig Datter og Søster, men glæder sig over at hun vil gaa hjem fra Striden til Freden. Betsignet være hendes Minde. Hun var født den 1de Febr. 1884 i Lake County, So. Dakota, og var saaledes ved sin Død lidt over 25 Aar gammel. Herdes Forældre som i et Par Aar har boet ved Westee, har solgt sin Farm der og bosat sig i Silverton.

Ludvig Anton Zwre blev født i Nalesund, Norge 23 April 1836 af Forældre Apotheker Peder Zalles Zwre og Hustru Karen, født Møller. Først gjenemgik han Nalesunds Borger-skole, hvorefter han fra Baaren 1852 var paa W. D. Krohns Landbrugsskole paa Mars, pr Molde, i 1½ Aar. Baaren 1854 kom han til Stavanger Amts Landbrugsskole, der dengang var under Ledelse af den dygtige Lærer Cand. J. A. Bunde. Efter 1½ Aars Ophold ved denne Skole blev han Baaren 1856 ansat som Gaardsfuldmægtig paa Vik i Stange, som dengang eiedes af Grossererne Sauge og Berg, Kristiania. Paa Vik var han Gaardsbestyrer i 1½ Aar, senere i 3 Aar

til Baaren 1856 — Bestyrer af det hele Brug med Brænderi og Møller m. m.

Tilbragte saa et Aars Tid i sit Hjem i Nalesund. Aaret efter gjorde han en Udenlandsrejse til England, Slesvig og Holsten med flere Steder, kjøbte saa i August Maaned 1862 Gaarden Stor, hvilken Eiendom han overtog i Januar Maaned 1863. Paa denne Gaard blev i hans Brugstid store Arealer opdyrket, ligesom sauntlige Huse paa den ene Stuebygning nær blev ombygget og en ny Hovedbygning opsat.

I 1869 indgik han i Egteskab med Frøken Oline Olsen.

Baaren 1893 folgte han Gaarden Stor til O. Sundt og emigrerede samme Aar med Hustru og 5 af sine 6 Børn til Amerika, hvor de slog sig ned i Marion County, Oregon, ikke langt fra Woodburn. Under sin 30-aarige Gaardbrugervirksomhed i Stange indehavde han flere Tillidshverv. Fra Mars 1875 til 1883 var han Ordfører i Herredsstyret samt Formand for Almenningsstyret. I 12 Aar Medlem af Stange Fattigkommission, deraf i 10 Aar som dens Ordfører. I 16 Aar Forligelseskommissær og i flere Aar Tilsynsmand ved Amtets Distriktsfængsel paa Samar. Var flere Gange valgt som Valgmand fra Stange og i 1877 valgt som 2den Suppleant ved Storkingsvalget for Hedemarken.

Den 7de Dec. 188 blev han valgt til Direktør for Stange Sparebank og den 8de Jan. 1887 til Direktionsformand til 7de Dec. 1892.

I de 16 Aar han sidst boede ved Woodburn og McKee vandt han mange Venner. Hans Helbred tillod ham dog ikke at tage aktiv Del i meget Arbejde. Han led af Hjerte-feil, og ventede derfor stadig paa Enden. Den kom Langfredag, 10de April, 1909, pludselig og uden nogen Kamp. Han stødtes tilhvile anden Paastedag 12 April, 1909. Hustru og 5 Børn var tilstede ved hans Baare, foruden en stor Skare Venner. En Søn er Apotheker i Norge. Zwre var med at stifte „Bethel Co. Luth. Menighed" ved McKee, Oregon, sidste Høst og har siden regelmæssig lyttet til Herrens Ord i Menighedens Forsamling. Gud være de efterladtes Trøst og Styrke.

Ole Andreas Anjoe blev født den 1de Juli 1824 i Stors Prestegjæld, Stenhar, Norge. Han voksede op her og blev døbt og konfirmeret sammenteds. 22 Aar gammel udvandrede han til Amerika og kom til Winnesheit Co., Iowa. Den 2den Dec. 1856 indgik han i Egteskab med sin forlovede, Frøken Christina Rygg, som kort Tid før ham var ankommen

til Amerika. Wielsen forrettedes af Past. Clausen fra Spring Grove i Skolehuset ved Locust Lane. De bosatte sig i Winnesheit Co. ikke langt fra Hesper. Her forblev de til 1866. Drog saa til Boone Co., Ia., hvor de var med at organisere Menighed. Her forblev de 7½ Aar; men da Menighedsfolk og Trosbrødre flyttede derfra, saa at det ikke længere var mulig at opholde Menighed rejste ogsaa de derfra. De kom til Jewell Co., Kansas, hvor de atter var med at stifte Menighed, og trolig stødte den i 7½ Aar. I 1880 kom de til Glenwood, Pope Co., Minn., hvor de atter var med at stifte en Menighed, som siden har vokset sig stor, og baaret megen Frugt. Sommeren 1902 drog de paa Besøg til Sønnen Martin, som var bosat i Fairfield, Oregon. Her fandt de Klimat og Forholde gunstige for gamle Folk, som de nu var, og besluttede at gjøre sit Alderdomshjem herude. Efter at have været paa en Rejse til Østen og overværet Jubelshnoden i Decorah i 1903, rejste de atter til Vestkysten og bosatte sig med Sønnen Martin i Barlow, Oregon. Her sluttede de sig straks til Menigheden, som nylig var organiseret, og har siden været til megen Hjælp og Støtte for den lille Menighed her. Det sidste Par Aar var gamle Ansve svagelig og maatte ligge det meste af Tiden, dog var der sjelden en Dag at han ikke var oppe. Men han blev efter hvert svagere. Stille og rolig sov han da hen i Troen paa den Frelser, som han i saa mange Aar har glædet sig ved at saa tjene, om Aftenen den 24de Apr. 1909. Han stødtes til Hvile paa Barlow Menigheds Gravlund, Mandag den 26 April. Past. Hagoes, talte i Huset paa Korset over Davids 116 Salme. Og Past. White talte i Kirken over Heb. 4: 9-11, og forrettede Jordpaakastelsen. Gud havde velsignet Ansves med 11 Børn; 6 af dem er endnu ilive og sørger med deres Moder over Tabet af en elskelig Fader. Børnene er: Mrs. Elise Wollan, Glenwood, Minn.; Mrs. Josephine Wiist, Decorah, Ia.; Martin Anjoe, Barlow, Ore.; Mrs. Anna Rusti, Seattle; David Anjoe, Grand Rapids, Minn.; Jacob Anjoe, Glenwood, Minn. Desuden er der ogsaa 24 Børnebørn. Herren være deres aalles Trøst og Hjælpe dem at mindes Bedstefar Anjoe, so men saugtmodig og stille Sjæl. Betsignet være hans Minde.

Onsdag den 21de April egteviædes Johan P. Carlson og Mina Olava Olsson i Brudens Forældres Hjem i Waldo Hills. Sod Vidner fungerede B. Storlie og Martin Saltnefs. De nærmeste Slægtninge af Brud og

Brudgom var tilstede og lykønskede Brudeparret. De nygifte vil bosætte sig i Portland.

A. O. White.

Washon.

Menigheden har tænkt at saa sin Kirke indviet den anden Søndag i Juli. Det er Hensigten at saa en af de større Dampbaade til at afgaa fra Tacoma til Washon „Landing" i god Tid om Morgenen den Dag for at ogsaa vore Tacoma og Portland Folk kan saa Anledning til at overvære Festen og bese vor deilige Ø. Bekjendtgjørelse om Festen og mulig „excursion" vil komme i betimelig Tid.

Arbejdet paa Prestegaarden har hidtil gaaet raaskt fremad. Man er jaagodtsom færdig med alt det udbvendige. Paa Grund af de trange Tider er det Meningen at udsætte Afsandgjørelsen indtil videre. Færdigt blir Huset rigtig pent og Veligheden er udmærket.

Af dem, som i den senere Tid har ydet Washon Menighed Hjælp til at bygge Presteboligen kan nævnes Bankør Harald Thorsen, Elbow Lake, \$25; Helmer Steen, Washon, \$50; og New Hope Menighed, Pastor C. S. B. Goels kald, \$16. Gaver er fremdeles velkomne, da Menigheden er liden og fattig og fortiden er i stor Trang.

Kvindeforeningen møder hos Mrs. Hansen ved Center Onsdagen den 19de Mai.

Clalla.

Kvindeforeningen møder torsdag, 20de Mai hos Mrs. M. P. Nelson. Alle er hjertelig velkomne!

Tacoma.

Vor Frelses Menigheds Kvindeforening holder sit forklæde Udsalg torsdag Aften den 13de Mai. En hel Mængde forklæder er allerede indleveret til Presidenten og flere ventes. Forhaabentlig vil Kvinderne saa god Afsetning den 13de. Ice Cream, Kaffe og Kage vil serveres til meget rimelig Pris. Afgang er fri. Alle velkomne.

Ungdomsföreningen „Concordia" fejstligholder som før berettet den 17. Mai om Aftenen, Mandag den 17de. Advokat Sorley fra Grand Forks, N. Dak, vil holde Festsalen. Dette blir den første Anledning, saavidt vi ved, Korserne i Tacoma har haft til at høre denne bekjendte Taler. Han vil

bruge det norske Sprog. Et Orkester vil spille. Desuden blir der anden god Musik. Forskrifter serberes. Afgang 25c.

Pastor G. J. Breivik fra Parkland prædikede i Kapellet paa Østfjorden sidste Søndags Eftermiddag og i Vor Frelzers Kirke Søndags Aften. Pastor Preus forrettede paa Eftermiddagen i Føster i Pastor Stubs Sted. Denne blev forhindret ved en Begravelse fra at komme til Føster.

Sangerfesten for Pacific Distrikts Sangerforening afholdes Søndags Aften, den 4de Juli. Denne Festsalder altsaa paa Søndagen under Synodemødet. Det er mig en Glæde at kunne berette at vi faar holde vor Fests i det store Auditorium paa Udstillingsgrunden. Sangerne vil sandsynligvis faa fri Afgang den Aften til Udstillingsgrunden. Andre maa betale som sædvanlig 25c. En Opfordring til alle Kor om at gjøre sit bedste burde være overflødig. Her skal vi synge i et Lokale som rummer Tusinder af Mennesker. Den store Vand og Symphon Orkester vil forstomme under vort Program for at intet skal trække Folk fra Auditoriet. Og herinde, hvor de mægtige elektriske Lys kaster sine Straaler ud over den brogede Menneskemasse og kanse leder de enkelte til at tænke paa Geniet, Mennesket og det vidunderlige Evner, — herinde skal vi paa de Lutheriske Salmemelodiers og Korfangens Toner lade Straalerne af Evangeliets Lys kastes ind i Tusinders Hjerner og om mulig lede disse til at prise ham som ogsaa er Geniets Skaber.

Lad os da med Begeistring herfor gjøre alt i vor Magt for at faa Sangene vel indøvede.

Meget at gjøre.

(Af Th. Monod.)

Vi bede lidet — det er den almindelige Klage. Den sædvanlige Undskyldning, man maa høre, er den: Folk har saa meget at gjøre, man har saa travlt, at man har saa liden Tid til at bede.

Mon det ikke heller er Hjerte, som mangler dertil, end Tid? Naar vi holde os saa lidet nær til Gud, — mon det ikke er, fordi det mangler paa Skærphed til høje? Er f. Ex. en for kort Vøn alle ofte Følge af en for lang Egen?

Men inden at gaa videre ind i denne Samvittighedsprøve, lad os foreløbig antage, at den ovenfor angivne Undskyldning er oprigtig. Sæt, vi have virkelig meget at gjøre, og derfor bede vi lidet. Er det ikke at dra-

ge en underlig, uventet Slutning? Denne Arbejder har et tungt Dagvirke for sig, derfor tager han sig ikke Tid til at hvæsse sit Redskab! dette Dampskib er især med at foretage en lang Rejse, og derfor har Kapteinen ikke Tid til at forsyne sig med det nødvendige Brændsel og Proviant! denne Kristen har meget at gjøre, og derfor har han ikke Tid til at bede!

Doctoren tog sig tre Timer om Dagen til Vøn. Skulle vi nu sige, han bad tre Timer om Dagen og alaligevel fik han arbejdet saa meget. prædiket saa ofte, skrevet saa Meget og udført en saa stor Gjerning? Nei vi skulle egentlig sige saa: han har anvendt tre Timer om Dagen til Vøn, og derfor var han det, han var, derfor udrettede han det, han har fuldbragt.

Daniel var en meget optaget Statsmand, Minister i et stort Rige. Han levede i den store Verden, omgivet af et østerlandsk Hof. Pragt. Han havde at føre Opsyn med Forvaltningen af firti Provinser og gjorde dette saa godt, at selv hans Fiender ikke vidste Noget at udsætte. Ja, det lykkedes ham — hvad der vel var endda vanskeligere — at føre et helligt Liv, og det trods Hedenskabet, Fristelser og Forsøgelser. Hans Hemmelighed laa deri: „Han knælede hver Dag tre Gange paa sine Knæ og bad.“ Han søgte uden Afslætte hos Gud Lys, Forladelse, Kraft, Stilhed, Taalmodighed, Tro, Trofasthed, Mod, og hans Fader, som saa ham i Løndom, betalte ham aabenbare.

Naar St. Paulus kunde sige: „Jeg har arbejdet mere end de Alle,“ saa var det, fordi han forstod bedre end Noget altid „at gjøre ydmyge Bøjninger, Bønner, Forsøner, Taksigelser.“ — Den Herre Jesus gif fra Sted til Sted for at gjøre vel, helbrede Syge og prædikede Evangelium. Havde han ingen Tid, ingen Trang til Vøn? Den hellige Skrift fortæller os, at han engang traf sig tilbage til et øde Sted for at bede; en anden Gang stod han op tidlig om Morgenen for at bede, atter en Gang tilbragte han hele Natten i Vøn o. s. v.

Og vi, naar vil vi lære at forstaa, at den Tid, vi anvende til Vøn, i Stedet for at skade vort pligtmæssige Arbejde, kun er det til Gavn? Stadfæstet ikke Erfaringen nok om dette? Have vi arbejdet bedre i de Dage, hvor vi bad lidet? Var vor Virksomhed da mere tilfredsstillende for os selv, mere velgjørende for Andre? Var den ikke meget mere netop de feberagtig, trættende og usfrugtbar? I Stedet for at være brændende i Anden, vare vi lukne og utroe! Al vi have ikke haft Tid til Vøn, men til at spilde høje vi Tid! Og paa den an-

den Side, naar vi nagtet alle Gindringer udvortes og invortes fra sit udøse vort Hjerte for Gud, idet vi lagde frem for ham vort hele Dagsarbejde og viede det til ham, idet vi bade ham om Naade og Hjælp, havde vi ikke Noget igjen deraf under hele kraftigere, lettere, raske, stillere og ledsaget af meget mere Glæde og Betsignelse? Naar vi have en rolig Samvittighed, et udvidet Hjerte, hvori den Herre Jesus bor, er da ikke vort Arbejde, ogsaa det beskædne, det besværligste, det hverdagsligste forføjnet, løftet helligt og forklaret, fordi Guds Naade er dets Drikkæder og Guds Være dets Maal?

Om vi kun havde Tidet at gjøre, vilde det kanske ogsaa være nok kun at bede lidet — men naar vi have meget at gjøre, hvad der vel er Tilfældet med enhver Kristi Tjener og Tjenerinde, saa er det uundværligt for os ogsaa at bede meget.

„Vinden blæser, hvor den vil.“

(Fortset fra Side 3.)

ger. Pludselig spørger den lille Marie Faderen:

„Papa, hvad gjør han der?“

Otthardt ser paa Billedet og bliver pludselig opmærksom. Hvad er det? Hans Hjembygd. Er det ikke Hjelmskraaning, han saa ofte har staaet paa? Der er Gaardene, der Kirken: aa, han kender hver Sten, hver Træstamme. Og hvad er det for en brun-giet Gut, der knæler ned og synes at bede saa fromt? Er det — ham eller ikke?“

Den sterke Mand blev saa underlig tilmode; det formelig gaar rundt for ham; han kender et underligt Stik om Hjertet. Na nei, det er ikke ham; han har ikke bare drømt, at han er gaaet ud i Verden og vundet meget der, men han er ogsaa gaaet bort fra sin Gud. Store Gud — engang var han hos ham! Mindet bliver saa levende, og han kender en saa underlig Længsel efter den Tid, da han var Barn, Længsel efter Skog og Mark, Længsel efter den suilde, gudfrygtige Bedstemoder. Han faar Lust til at knæle ned i Vøn igjen.

„Mama, hvad gjør han der?“ spurgte lille Marie.

„Han beder,“ svarede Moderen.

„Beder, hvad er det?“

„Bede — det er at tale med Gud.“ Moderens Stemme er lidt usikker, men Børnet bliver roligere.

„Gud? Er det ham, som lever i Himlen, og som hører alt, om jeg taler aldrig saa sagte?“

Forældrene ser usikkert paa hverandre. Hvorfor ved Marie alt dette? Kanske fra Tjenestepigerne? Moderen har aldrig tænkt paa at fortælle hende om Jaadant. Baade hun

og hendes Mand lever for denne Verden.

„Jeg vil ogsaa lære at bede!“ sagde hun. Atter er det, som en Svimmelhed vil overfalde Manden. Fin-des der Hjælp? Kanske hos Gud? Ja, men kan en fornuftig Mand tro paa Gud? Men hvad nytter Fornuft eller ikke Fornuft, naar man trænger ham?

Han kom hjem, og det underlige skede, han sank i Knæ og bad. Han fik en Bibel, læste og bad — han sank sammen som en arm Synder. Ja, Vinden blæser, hvor den vil!

„Jeg vil lære at bede! Jeg vil ogsaa lære at bede,“ saa lod der ofte fra den dødsingne Mandes Læber. Men da han efter flere Ugers Forløb atter stod op, havde baade han og hans Husfru lært at — bede.

Kraften var kommen, og Otthardt var en ruineret Mand. Men Hjælp fik han ogsaa, nemlig Kraft til at sætte alt i Guds Haand og begynde forfra igjen med godt Saab. Han erfarede, at en bedende Mand formaar alt.

Den anonyme Gave.

For nogle Aar siden traadte en Mand ind i et Auktionsværelse i London, hvor der netop var en Auktion. Han vilde kjøbe et Par Gjenstande, og efter at have budt paa flere, hvoraf blot en blev ham tilslaaet, tænkte han paa at gaa.

„Det nytter mig ikke noget at blive,“ sagde han til en liden gammel Mand, som stod ved hans Side; „det synes at være en begunstiget Kjøbefreds. Har De været heldig?“

„Jeg er her ikke for at kjøbe eller jaelge,“ sagde den lille Gantlingen. „For tredive Aar siden overvar jeg her i dette selvsamme Lokale en Auktion, og ved et Tilfælde kjøbte jeg da noget, som gjorde min Lykke.“

„Hvad?“ udbrød den anden. „Det interesserer mig. Jeg vil blive.“

„Na, det er slet ikke nødvendigt,“ var den andens Svar. „Her, uden Penge og uden Betaling, er den samme Ting, De ønsker. Saa ofte jeg kan, kommer jeg hid og tilbyder fremmede, hvad jeg den Dag fandt i Pakken, da jeg kom hjem.“ Den gamle Mand holdt frem en firkantet Pakke, medens han talte, og den anden, der saa den salmede Præk, han bar, og lagde Merke til det milde Udtryk i hans Ansigt, antog ham for en uskadelig Dullang.

„Meget ventligt af Dem,“ sagde han. „Vel ikke Dynamit? Og skal det være en australsk Gave — denne Skilde til alle sande Rigdomme?“

„Hvor underligt!“ sagde den anden. „De har givet dem dens sande Navn. Den er Nøden til alle sande

Rigdomme, og Hjort Giberen ønsker at være anonym, vil De finde, at Gaven ikke er det. Den er en accepteret Betsel, betalbar til Dem paa en Bank, som aldrig vil gaa bankerot."

Roget i Talerens alvorfulde Ord overbeviste den anden om, at han ikke manglede noget paa Forstanden, men nu drog han Gaven i Tvil, ikke Giberen.

"Jeg skulde ønske, at De vilde tale tydelig," sagde han. "Hvis det er noget af Værd for Dem selv, har De ingen Ret til at stille Dem med det. Hvis det er af Værd for mig, burde De bevise, at jeg kan sikkert bruge det."

"Det er af uvurderlig Værd for mig, men jo mere jeg erkjender dets Værd, des mere ønsker jeg, at andri maa saa Del i det. Dets Værd for Dem vil afhænge af, om De bruger det. Jeg er mig bevidst, at jeg taler tvetydigt for en fremmed, men jeg gør det, fordi en fri Gaves Tilbud altid er forbunden med en vis Hensigtelse. Denne Gave kunde allerede have været Dem til Gavn, som det har været mig; derfor var mine Ord lidt forjagtige. Deres Svar forjagte de mig om, at jeg kunde tilbyde Dem den, og nu siger jeg Dem, at De kan sikkert tage den. Det er Livets Ord."

Den anden saa skuffet ud; han talte foragtelig.

"Ma nyt! Jeg kunde have gjettet at det var en Traktat eller noget a den Slags. Jeg kalder det uforstammet at bedrage en fremmed, som De har gjort, og jeg skal ikke tag Bogen. Giv den til en, som trænger den."

"Da tilbyder jeg Dem den atter og jeg ønsker Dem Godmorgen."

Den fremmede gik og efterlod Pakken i den andens Haand. Han saa skuffende til den og mumlede:

"Hvad skal jeg med den? Nu vel der vil vel ikke være noget galt i at tage Skrabet hjem og se paa det."

Han tog Pakken hjem og viste sin Hustru den. Hun lo.

"Nei for Taaber der er i Verden!" sagde hun. "Jeg finder, jeg har mere end nok at gøre naar jeg passer mine egne Sager, men de maa hjælpe op i andres. Men det ser ud til at være en nok saa fornuftig Bog," vedblev hun, idet hun bladede i den.

"Som Komer flest," sagde Manden, "de dømmer efter det ydre."

"Nei, denne Gang dømmer jeg efter det indre," svarede Hustruen.

"Dovne jels, som ikke dette er gode, fornuftige Ord: 'Nogen kan tjene tre Hænder; thi han vil enten have den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden.' Det er affarvnet saa, som du folte det, da Barth bad dig at arbejde for ham i Holts Tid; du foragtede Barth, og

du saa, at du kunde ikke gøre det og være sand mod Holt."

Manden sad og røgte. Han tog Biblen fra Munden:

"Lad mig se paa den lidt," sagde han. "Jeg har altid tænkt, at Bibelen var noget Løis."

"Hvor kunde du det, naar du ikke læser den?" spurgte hans Kone.

"Ja, ja, jeg vil læse den, og saa skal jeg se," smilede han.

"Hør, Ellen!" sagde han en Stund efter, "jeg tror, at denne Bog er et virkelig Fund, naar alt kommer til alt. Jeg tror, Gamlingen havde Ret, og at den ogsaa vil gøre vor Lykke. Jeg har taget for mig det Kapitel, du først saa paa, og saa itaar der," og han læste høit det 30—34 Vers i det sjette Kapitel af Matthæus. Manden og Konen saa paa hinanden. "Jeg ser, at vi maa søge Guds Rige og hans Retfærdighed først," sagde hun; "det høres upraktisk, naar alt kommer til alt."

Men Manden saa videre end Konen.

"Ikke hvis du ønsker at leve et godt Liv," sagde han, "og det er, hvad den Bog vil, du skal. Gamlingen havde Ret — dens Værd for mig personlig afhænger af, at jeg bruger den."

Og for at gøre det kort: Mangt og meget i Bogen var uklart for disse to, og det blev værre, da de ikke endnu gik til Kirke, indtil Konen foreslog sin Mand, at han skulde gaa og finde "den anonyme Giver" ved Auktionslokalet. Han gjorde saa og fandt den gamle paa sin Post for at vinde Sjæle. Han gik med Glæde ind paa at hjælpe dem, men da han havde hørt af dem, hvordan de stod, sagde han simpeltthen:

"J behøver ikke Menneskers Hjælp. Saa til Gud med det; Bønnen vil bringe det Svar, J trænger."

Han gjorde det. Og de to fandt, at det var Synden, som stod i Veien, og at Retfærdighedens Konge kunde herje i deres Hjertter, naar Hjertet havde faaet Riffy for Synden.

Da de havde fundet frem til Barneffabet i Gud, gik det dem, som der itaar: Det gamle er forbigaaet, ja det er blevet nyt! og nu saa man dem i Kirken, og hvor Guds Børn samles, og der blev en levende Kjærlighed i Guds Søns Tro.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTIER OG MENIGHEDER.

Tacoma.

Vor Frelseres Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags For

midtag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:30.
Preus, Ove J. H., 1902 So. J St.

Portland, Oregon.

Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelseres Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

*

Kelso.

Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.

Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maaned.

*

Barlow.

Gudstj. sidste Søndag i Maaned. Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maaned, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

*

Sodaville.

Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.

Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave: Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maaned; Formiddag Kl. 10.45 og Aften Kl. 8.

Quincy.

Gudstjeneste den første Søndag i Maaned Kl. 11 Formiddag.

*

Oak Point og Alpha, Wash.

Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.

Vor Frelseres—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 3 Eftm.

Potlatch, Idaho.

Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 2:30 Efm. og 7:30 Aft.

*

Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.

Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.,—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to "Blocks" vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.

Stanwood, Wash.

Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.

Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.

Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

*

Florence.

Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJERNAGEL, Pastor.

Los Angeles, Cal.

Gudstjenester—I hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 8, med Undtagelse af 3die Søndag Aften.

Engelsk Gudstjeneste om Aftenen den første Søndag og Formiddagen den sidste Søndag i hver Maaned. Søndagsskole—Norsk og engelsk. Kl. 9:30.

CARL I. SAUER, Pastor.
2619 Paloma Ave.

Santa Barbara, Cal.

Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maaned, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.

N. PEDERSEN, Pastor.

Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.

Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.

Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften. Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.

Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.

Phone Main 3910 OLAF EGER.
4520 No. Huson St., Tacoma.

San Francisco.

The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.

E. M. STENSRUD.

2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.

Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.

Aaberg, O. H., Parkland, Wash.

Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.

Blækkan, J., Box 175, Rockford, Wash.

Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.

Bjerke, A. O., 1818 Dolovan, So. Bellingham, Wash.

Baalson, H. E., Silvana, Wash.

Brevig, T. L., Teller, Alaska.

Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.

Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.

Dale, J. O., Bothell, Wash.

Eger, Olaf, 4520 No. Huson St.

Phone: Main 3910, Tacoma.

Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.

Grönsberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.

Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.

Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.

Harstad, B., Parkland, Wash.

Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.

Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.

Heimdaal, O. E., Parkland, Wash.

Ingebritson, H., Fir, Wash.

Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.

Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel.

Main 2703, Bellingham, Wash.

Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel.

Home 1218, Santa Barbara.

Preus, Ove J. H., 1707 So. I St.,

Phone: M 4270.

Rasmussen, L., North Bend, Ore.

Sauer, Carl I., 2619 Paloma Ave.

Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215

Thomas St., Seattle, Wash.

Sörensen, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.

Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.

Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.

Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.

White, A. O., Silverton, Ore.

Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt

T. K. SKOV

2138 South J Street

Tacoma, Wash.

Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Barnehem, Parkland, Wash.

Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Barnehem, Parkland, Wash.

Thompson, A. R., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

„Han hjælper saa gjerne!“

En kjær Sjælesørger fortæller følgende:

„Jeg kjender en Mand, som en Morgen sad bedrøvet, mørk og haabløs i sit Studertammer, — og hvis et Menneske, der har fundet en levende Frelser og i ham det evige Liv har Ret og Marsjag til at være bedrøvet, mørk og haabløs, saa havde vist denne Mand Ret og Marsjag dertil i hin Stund. Han sad kold og mat i tunge Grublerier; gjenne hans Sjæl lød med Dødsflokkklang et hult, bange, spørgende, bævende, tvilende: „Er du, o Gud, virkelig Kjærlighed? Har du Forbarmelse ogsaa for mig? Al, om du vilde søn derrive Himlen og fare herved!“

Bed hans Fødder legede hans femaarige, elskelige Søn, som ofte havde villet smaa snaffe med Faderen, men mod Sedvane altid blev afvist med et kort: „Papa skal arbejde du maa ikke forstyrre ham!“

Da begyndte den lille, medens han fortsatte sin Leg, at synge ganske sagte, altid blot disse saa Ord: „Han hjælper saa gjerne! — han hjælper saa gjerne!“ o. s. v. vist over hundrede Gange. Denne Strofe var et Brudstykke af en Sang, som Barne ofte havde hørt Faderen synge i „gode Dage“ — i Dage, da han endnu sang; den begyndte saa:

Vent min Sjæl paa Herren, vent!

Han hjælper saa gjerne.

Se, Himlens Stjerne

Den tændes, naar Dagen er endt osv.

Da Barnet vedblev at synge: „Han hjælper saa gjerne,“ begyndte Sangen ogsaa at gjenlyde i Faderens Hjerte; han troede, han frygtede ikke længer, og et nyt Sæltmod drog ind i hans Sjæl. „Svorledes,“ sagde han til sig selv, „paa din lille Søns Læber har du lagt: „Han hjælper saa gjerne“ — og nu giver han dig det igjen. Enten har du løst for dit Barn, eller ogsaa er du blevet en Nar, at du vil forsvile.“

Og det behøvedes ikke i denne Stund, at Gud selv traadte hen til den vaklende Mand og sagde til ham: „Om du end vandrer i den mørke Dal, er jeg med dig.“ Nei, det behøvedes ikke at sige, thi det var allerede sjeet.

Barnets Stemme var som en Røst fra Gud trængt ind i den sorgende Sjæl, og Manden rejste sig og tilbad, thi han hørte Aftenklokkens Toner fra Guds Helligdom i det fjerne.

—
Hvem er den lykkeligste?

Da den berømte, men i sine senere Livskaar saa ulykkelige, italienske Digter Torquato Tasso i Marts 1570 opholdt sig som 26 aarig Mand ved det franske Hof, spurgte en Dag Kong

Stark den niende ham: „Tasso, hvem er efter Deres Maal den lykkeligste?“

Uden at betænke sig, svarede Digteren:

„Gud.“

„Det ved vel enhver,“ svarede Kongen, „men mit Spørgsmaal skulde ikke gaa mod Himmelen. Jeg mente meget mere: hvem foruden Gud og efter ham?“

Den:

„Den, som er bleven Gud mest lig.“

Det synes os, at „det befriede Jerusalem“ berømte Sanger har svaret meget fint. Har ikke ogsaa Frelseren sagt: „Salige er de rene af Hjertet, thi de skal se Gud?“ Hjertets Renhed er Gudslighed; jo renere Hjertet er, desto mere er det ligt Faderen i Himmelen; men den, som ser Gud, den har al Saligheds Fylde.

—
Efterspørgsel.

Kan nogen af Herolds Læsere skaffe mig Underretning om Harald Christofferen, vil jeg være meget taknemmelig. Han er ca. 33 Aar gammel, kom fra Christiania, Norge, for ca. 17 Aar siden, tjente i den spansk-amerikanske Krig og opholdt sig, da hans Familie sidst hørte fra ham, i Syd Dakota. Maaſte han kalder sig Harald Stofferſon.

R. Matmin.

Thompson, Iowa.

—
STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming
J. W. Hall, Propr.

—
Lien's Pharmacy

Scandinavisk Apothek.

Dr. B. Lien. Harry B. Selvig

DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,

Recepter udfyldes nøiagtig

M. 7314 1102 Tacoma Ave

*****
DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg

Specialist i Børnesygdomme.

Kontor 311-312-313 Sunset Block

BELLINGHAM, WASH.

Office Phones: Main 322; A 512

Res. Phones: Main 321; A 570
*****

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS

No. 8 State St., New York.

Närmeste Hus ved det nye Landings-

sted for Emigranter

Kristeligt Herberg for Indvandrere og

andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær,

træffes i Pilgrim-Hus og staaer

Emigranterne til Raad og Daad.

Attend

The Pacific Lutheran Academy and Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et fristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er bleven færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Højskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
- 6—Et Kursus i Musik.
- 7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Eksamen naar som helst (helst ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maanedre \$67.00; 6 Maanedre, \$127.00; 9 Maanedre \$180.00. Heri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Bost.

N. J. HONG, President,

Parkland, Wash.

Dr. E. J. Torrey; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses fitted. Red Front Bldg., Bellingham, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood Washington

DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD WASH.

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg
Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6177; Ind. 3202
Residence: Ind. 3620.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail. Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON.
Stanwood, Wash

KLAEBOE DRUG CO.

(Etableret 1888)

Vor Specialitet er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertager and licensed
Embalmer
STANWOOD WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16
Stanwood, Wash.